

Koblížek se ztratil

Koblížek se ztratil

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Táňa Šťastná

Koblížek se ztratil – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Koblížek se ztratil

Táňa Šťastná

 CPRESS

Nemáme žádnou planetu Bééé. K té naši se
však můžeme chovat ohleduplně. Pošlete své
přečtené knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Táňa Šťastná, 2025
Illustrations © Markéta Šmalcová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5663-6
ISBN e-knihy 978-80-264-5669-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5670-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5665-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

„Péto,“ volá Eliška na svou nejlepší kamarádku, a když popadne dech, dodá, „neblázni!“

Petruška uhání z kopce ulicí. Bertík se do běhu nedá dlouho pobízet, už ji dávno předběhl a peláší před ní na celou délku vodítka.

Eliščina maminka holkám zakazovala, aby mu říkaly Bertíku. Správně se totiž jmenuje Adalbert a je to čistokrevný bígl s dlouhatánským rodokmenem. Jenže tak usilovně přemýšlela, jak by na něj měli doma volat, až štěně začalo slyšet na Bertíka.

Ted' tedy dvě rozmazané barevné skvrny – v čele Bertík a za ním Petruška v zářivě zeleném svetříku s ještě zářivějšími zrzavými vlasy – závodí, kdo bude dříve v parku.

Petruška se směje na celé kolo, připadá si šťastná jako skřivan, když na jaře konečně vzlétne k hřejivému slunci. „Poběž!“ vybízí Elišku, která za nimi kousek zaostává.

V té chvíli nepozornosti se jí vodítko vysmekne z ruky.

„Bertíku!“ zazní dvojhlasně, ale pejsek neslyší.

„Stůj!“ stihne ještě vykřiknout Eliška, když koutkem oka zahlédne pohyb na cestě. Instinktivně zamíří do vozovky.

Pak už skřípají brzdy a ozve se bolestné zavytí.

O nočních můrách, dinsaurech a Šemíkovi

„Nééé,“ vzbudila se Petruška s křikem. Přitiskla si dlaň na bušící srdce a oči se jí zalily slzami. Zase ten děsivý sen.

Displej na budíku hlásal 6:58. To je dobře, pomyslela si. Maminka už odešla do práce, takže nepřiběhne celá ustaraná zjišťovat, co se mi zase zdálo. A Filípka nevzbudí nic, ani kdyby mu do ucha ječela siréna sanitky. Tomu bude muset zase pořádně zatřást ramenem, aby se probрал.

Petruška vklouzla bosými chodidly do plyšových bačkůrek. Počkala, než se v 7:00 rozezněl

budík, aby ho zaklapla. Až se vrátí z koupelny, probudí brášku. Napůl sliby, napůl výhrůžkami ho přiměje vstát.

Než Filípek vyšel z koupelny a oblékl se do věcí úhledně připravených na židli, Petruška nachystala snídani. Z termosky nalila dva hrnky kakaa, Filípkovi dala klínek maminčiny bábovky a sama si namazala krajíček chleba taveným sýrem.

Naštěstí bráška s jídlem nenadělá stejné cavity jako se vstáváním, usmívá se Petruška v duchu. Spíš ho musí mírnit, aby tak nehltal.

„Můžu ti zavázat boty?“ škemral Filípek ve dveřích.

Aby usnadnila desetileté dcerce práci, když vodí Filípka do školky, koupila mu maminka boty na suchý zip. Ale Filípek chtěl trénovat a pochlubit se, že už to umí.

Sice mu to trvalo a Petruška si smyčky musela tajně dotahovat, ale když nezlobil se vstáváním a nemuseli spěchat, nechala ho za odměnu zavazovat tkaničky.

Školka byla v barevném domku hned na konci ulice, proto se maminka s paní učitelkou dohodly, že tam brášku smí vodit Petruška. Petka si mezi maminkami a babičkami připadala nesku-
tečně důležitá a dospělá, když v šatně dohlížela, aby se Filípek přezul a uklidil si věci do skříňky s dinosaurem.

„Heč,“ chlubil se pyšně, když přišel domů první den. Pf, jako bych mu ho snad mohla závi-
dět. To já mívala kočičku.

Je to zvláštní, na nic moc si ze svého pobytu ve školce nepamatovala, ale tu kočičku viděla živě. Aby taky ne, když chodila právě sem a kaž-
dé ráno si ji tak mohla připomínat. Teď si tam ukládala boty a oblečení copatá světlovlasá hol-
čička s pletí tak bílou, až jí na spáncích prosví-
taly modré žilky.

A pak tu byla Eliška. Zprvu se při hrách docela plaše okukovaly, ale po týdnu už se z nich staly nerozlučné kamarádky. Ve škole je sice umís-
tili každou do jiné třídy, ale všechny přestávky

trávily spolu. Teda do letošního školního roku, přiznala si Petruška smutně.

Ještě nikdy se necítila tak osamělá jako ve čtvrté třídě. Šemík, se kterým seděla v lavici, byl docela fajn. Doopravdy se jmenoval Horymír, ale už v první třídě mu přistála přezdívka Šemík. To když si z něj ostatní spolužáci utahovali, co to má za divné jméno. „Troubové,“ osopil se na ně, „to je jedno z nejstarších českých jmen, které se vyskytuje už v dávných pověstech. A byl to hrdina.“ Pak jim ve zkrácené verzi pověděl, jak mu to vyprávěla maminka. Že Horymír byl nespravedlivě odsouzen k smrti a zachránil ho věrný kůň Šemík, který s ním přeskočil hradní zeď.

„Budeme ti říkat Šemík,“ navrhl kdosi.

„Šemík byl kůň, ty tele,“ ohradil se Horymír.

„Ty jsi taky kůň.“ A bylo rozhodnuto. Horymírovi přezdívka nevadila a mezi kluky ve třídě platil tak trochu za šéfa bandy. Občas jí připomínal bráchu, a když někdy blbli s klukama, fakticky se zdálo, že ještě patří do školky.

„Seš úplně jako můj malý brácha,“ neudržela se jednou.

„Já už sice jednu ségru mám. Ale tebe bych taky bral,“ usadil ji Šemík pohotově a plácl ji do zad, až poskočila.

Taky se kamarádila s Lenkou a Editou, které nikdo neřekl jinak než Dida. Ale ty spolu seděly od první třídy, a tak se s nimi Petruška občas cítila jako páté kolo u vozu.

„Seš super kámoška,“ říkala jí Lenka ve výjimečných případech, když se pohádaly s Didou. Ale to nikdy nemá dlouhého trvání a Petka by ani nechtěla, aby se ty dvě spolu nebavily. Vždycky ji v takové situaci zbolelo, že se rozhádaly s Eliškou, a nikomu jinému by to nepřála.

Když v úterý naposledy zazvoní

„Ta kočička nevypadá moc vesele,“ podivila se paní učitelka Hamáčková, když ke konci hodiny procházela mezi lavicemi.

Paní učitelce Hamáčkové se Peťčiny výkresy vždycky líbily a často je zařazovala na nástěnku nejlepších prací.

Petruška si tedy její komentář nevyložila nijak zle a řekla jen: „Je to kocour.“ Paní učitelce takové vysvětlení zřejmě stačilo, protože se přesunula do prostřední řady a rozplývala se nad nápaditostí motýla Zory Hwangové.

Zora byla nafoukaná, ale malovat uměla fakticky nádherně. Ovšem koho se špetkou zdravého rozumu napadne malovat motýla na zadání

vaše oblíbené zvíře? Pravda je, že Zora jezdila na prázdniny k příbuzným svého táty a v Asii prý jsou motýli, jaké si nedovedeme ani představit.

Ale stejně. Petrušce připadalo, jako by se tím Zora vytahovala, když kreslila něco tak exotického. Většinou se všichni snažili vtisknout svému výtvoru podobu svého domácího mazlíčka.

Pravda, zrovna Šemík ne, ten si vybral dinosaura. Na druhou stranu byl schopný tvrdit, že doma právě takové zvířátko má. Vždyť to říkám, jako brácha ze školky, blesklo Petce hlavou.

Petruška měla kreslení ráda. Vlastně spolu s přírodovědou patřilo mezi její nejoblíbenější předměty. Možná k tomu přispělo i to, že ji paní učitelka chválila a mamince doporučila, aby dceřin talent rozvíjela ve výtvarném kroužku. Bohužel ale letos odpadla i tato zábava. Paní Zavadilové se narodilo miminko a dosud nenašli vhodnou náhradu, kdo by kroužek pro sedm dětí dál vedl.

„To je jedna z nevýhod malého města,“ pozdechla si maminka, a i když si s tatínkem lámali hlavu sebevíc, nepřišli na nic, čím by Petrušce kroužek nahradili. Navíc k tomu došlo jen pár týdnů poté, co se Petruška přestala vídat s Eliškou, a rodiče tak přičítali její smutek tomu, že skončil kroužek.

„To nevádí,“ ujišťovala je Petruška, „však si můžu kreslit doma. A můžu vyzkoušet nějaké nápady z té knížky, co jsem dostala k svátku.“

V úterý bylo kreslení poslední hodinu a Petruška už se nemohla dočkat, až zazvoní.

Od čtvrté třídy nemusela chodit do družiny. Vlastně na ni nezbylo místo. Ze starších dětí, tedy jejích spolužáků, tam zůstávali jen ti, co to měli domů daleko a rodiče je vyzvedávali po práci. Petruška měla to štěstí, že škola byla jen o pár ulic dál než školka jejího bráchy. Sice musela přejít jednu velkou silnici, ale tam u přechodu od půl osmé až do osmi stávala školnice paní Veselá.

Paní Veselá zrovna nedělala čest svému jménu, protože se většinou tvářila, jako kdyby koukla do kyselého jablka anebo – právě při ranní službě u přechodu – vypadala přísně jako policejní pes. V ostře žluté vestě a s červeně svítící plácačkou neohroženě krotila ranní provoz, aby děti mohly bezpečně přejít ke škole.

Odpoledne u přechodu nikdo nehlídkoval, protože třídy končily v různou dobu a menší děti odváděly paní učitelky rovnou do družiny.

To je nějaký prokletý rok, říkala si Petruška. Čtvrtá třída byla ve znamení ztrát. Nejdříve Eliška s Bertíkem, družina a pak ještě výtvarný kroužek. Ale jak se ukázalo, čekal ji i nový objev. A právě ten vyplňoval její úterní odpoledne.

„Třikrát se rozhlídnu,“ slibovala Petruška mamince, když se s rodiči domlouvala, že bude ze školy chodit domů sama. A opravdu to dodržovala, přestože v úterý hořela nedočkavostí.

Přiběhla domů, z kůlny za domem vytáhla igitku se starým svetrem a pospíchala do kavárny

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Koblížek se ztratil.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.